

Казка про хлопчика Сяк-Така

Леонід Куліш-Зіньків

Жив колись один хлопчик і звали його якимось дивно — Сяк-Таким. Кажуть, що він мав і справжнє ім'я, але давно забув його. Чому до хлопчика вчепилось таке ім'я, довідаєтесь, дітки, коли цю казочку прочитаєте.

Просить одного разу хлопчика мама курчаток погодувати. Пішов він у комірчину, взяв одну пшонину і кинув її курчатам. Мама і запитує потім:

— І чого це наші курчата кричать? Як ти їх годував?

— Сяк-так, — відповідає той.

Якщо Сяк-Така вдавалося вмовити вмитись, то це було великим дивом.

— І як це ти личко вмив? — запитує його сестричка.

— Сяк-так, — відповідає.

Попросила Сяк-Така бабуся грядку прополоти. Пішов він. Через п'ять хвилин повернувся і каже:

— Прополов, бабусю, я вашу грядку.

— А хоч гарно прополов? — запитує бабуся.

— Сяк-так, — відповів.

Подивилася бабуся на ту роботу і за голову взялась: усі бурячки були зірвані, а зілля залишилось.

Дуже великий був клопіт із тим Сяк-Таким. У школі він вчився так-сяк, сяк-так вдягався. Вийшов він одного разу на вулицю. Кожушок навиворіт, на одній нозі — валянок, на другій — черевик.

— Як ти вдягнувся? — питають його діти.

— Сяк-так, — відповідає.

Одного дня прийшов він на поле, де просо росло. Подивився Сяк-Так: серед проса дядько незнайомий стоїть. У нього на тонкій палиці-шиї солом'яний капелюх з дірками. На плечах — сірячок без рукавів. Дивний дядько та й годі.

— Хто ви будете? — запитує його Сяк-Так.

— Та ж стою тут і горобців від проса відлякую. Глянув на Сяк-Така і каже:

— Ти, хлопчику, дуже на мене схожий. Прошу тебе, постій тут до жнив, а я трошки відпочину?

Сяк-Так не на жарт перелякався. Як схопитись та як побіжить додому. Спочатку гарно вмився і зачесався. Потім вдягнувся. І не сяк-так, не як-небудь, а так, що його ніхто не міг впізнати, навіть опудало, яке стояло серед проса.

— Ти не бачив, хлопчику, свого однолітка, на тебе дуже схожого? Хотів попросити його, щоб за мене тут постояв горобців лякати, а він сам злякався і втік.

— Ні, не зустрічав, — відповів той. — А як його звали?

— Та, здається, Сяк-Таким.

— Ні, — сказав, — мене звати Іванком.